

Leo Trotskij

Den Internationella Vänsteroppositionen, dess uppgifter och metoder

December 1932¹

Uppgiften på Vänsteroppositionens (bolsjevik-leninisterna) kommande konferens är att anta en klar och tydligt formulerad plattform och organisatoriska stadgar, samt att välja en ledning. Vänsteroppositionens föregående teoretiska, politiska och organisatoriska arbete i olika länder under framför allt de senaste fyra åren har skapat tillräckliga förutsättningar för att denna uppgift skall kunna lösas.

Vänsteroppositionens grundläggande programmatiska och politiska dokument har publicerats på inte mindre än femton språk. Vänsteroppositionen publicerar trettiotvå tidningar eller tidskrifter i sexton länder. Vänsteroppositionen har reorganiserat och förstärkt sektionerna i nio länder och byggt upp nya sektioner i sju länder under de senaste tre åren. Men det mest betydelsefulla och värdefulla som uppnåtts är den obestridda höjningen av den Internationella Vänsteroppositionens teoretiska nivå, ökningen av dess ideologiska soliditet och det ökade revolutionära initiativet.

Vänsteroppositionens ursprung i Sovjetunionen

Vänsteroppositionen växte fram för tio år sedan, 1923, i oktoberrevolutionens land, inom den första arbetarstatens regerande parti. Världsrevolutionens försenade utveckling framtvingade en politisk reaktion i oktoberrevolutionens land. En fullständig *kontrarevolution* innebär att en härskande klass ersätts av en annan. *Reaktionen* inleds och utvecklas om än fortfarande under den revolutionära klassens styre. De som bar fram reaktionen mot oktober var småborgerskapet, främst de mer välbärgade bönderna. Byråkratin, som är nära förbunden med småborgerskapet, ställde sig i spetsen som talesman för denna reaktion. Understödd av trycket från de småborgerliga massorna, fick byråkratin stor handlingsfrihet gentemot arbetarklassen. Efter att ha ersatt den internationella revolutionens program med den nationella reformismens, gjorde den teorin om socialismen i ett land till sin officiella doktrin. Arbetarklassens vänsterflygel dukade under från attackerna från Sovjetbyråkratin i allians med de småborgerliga, främst bönderna, massorna och de bakåtsträvande skikten bland arbetarna själva. Detta är dialektiken bakom leninismens ersättande av stalinism.

Efter Vänsteroppositionens organisatoriska nederlag, blev den officiella linjen definitivt en politik av empiriskt manövrerande mellan klasserna. Byråkratins beroende av arbetarklassen kom samtidigt till uttryck i det faktum att den, trots en rad angrepp, inte vågade eller var mäktig nog att avskaffa oktoberrevolutionens viktigaste landvinningar: nationaliseringen av jorden, nationaliseringen av industrin, monopolet på utrikeshandeln. När partibyråkratin 1928 utmanades av sina småborgerliga allierade, i synnerhet av kulakerna [de rika bönderna], ledde

---

¹ "The International Left Opposition, Its Tasks and Methods", *Militant*, 6, 8, 10, 18 och 25 mars 1933, och *Internal Bulletin*, Communist League of America, nr 11, 31 mars 1933. Översatt ur *Writings of Leon Trotsky [1932-33]*, Pathfinder Press, New York 1972. Osignerad. Ett utkast till detta dokument skrevs och redigerades av Trotskij till den Internationella Vänsteroppositionens internationella förkonferens i Paris 4-8 februari 1933. Förkonferensen antog dokumentet efter att ha lagt till flera avsnitt – om Vänsteroppositionen på Balkan, Vänsteroppositionen i Tjeckoslovakien, det Internationella Sekretariatets omorganisering, förberedelser inför den internationella konferens som förberetts till juli 1933, tillägg till de "interna" avsnitten om Spanien och Tyskland /utelämnade här ö.a./, och ett internt avsnitt om den amerikanska sektionen. Trotskijs första utkast skrevs i december 1932 för diskussion och antogs 1933. När det står "i år" innebär det 1932.

partibyråkratins rädsla för att helt förlora stödet hos arbetarklassen till en skarp vänstersväng. Den slutgiltiga följden av denna zick-zack-kurs blev den adventuristiska forceringen av industrialiseringen, den storskaliga kollektiviseringen av jorden och kulakernas administrativa nederlag. Den ekonomiska oordning som skapats av denna blinda politik ledde i början av detta år till en ny högersväng.

På grund av sin privilegierade ställning och konservativa tankebanor har sovjetbyråkratin många gemensamma drag med de reformistiska byråkratierna i de kapitalistiska länderna. Den är vida mer benägen att sätta sin tilltro till det ”revolutionära” Kuomintang, ”vänster”-byråkratin inom de brittiska fackföreningarna², småborgerliga ”vänner till Sovjetunionen”, och liberala och radikala pacifister, än till arbetarklassens revolutionära initiativ. Men behovet av att försvara sin egen ställning i arbetarstaten tvingar allt oftare den sovjetiska byråkratin in i skarpa sammanstötningar med kapitalets lakejer. På så vis skiljdes under unika historiska villkor en byråkratiskt centristisk fraktion ut från den proletära bolsjevismen. Den har lagt sin tunga hand över en hel utvecklingsperiod för sovjetrepubliken och hela världens arbetarklass.

Byråkratisk centralism kännetecknar den värsta formen av urartning för arbetarstaten. Men till och med i sin byråkratiskt urartade form förblir Sovjetunionen en arbetarstat. Att omvandla kampen mot den centristiska byråkratin till en kamp mot sovjetstaten är att ställa sig på samma nivå som den stalinistiska klicken, vilken förklarar: ”Staten, det är jag”.

Ovillkorligt försvar av Sovjetunionen mot världsimperialismen är en så grundläggande uppgift för varje revolutionär arbetare att Vänsteroppositionen inte tolererar någon vacklan eller tvivel om denna fråga inom sina led. På samma sätt som förut, kommer vi skoningslöst att bryta med alla grupper och individer som försöker inta en ”neutral” hållning mellan Sovjetunionen och den kapitalistiska världen (Monatte-Louzon i Frankrike, Urbahns-gruppen i Tyskland).

Vänsteroppositionen i de kapitalistiska länderna

Tredje internationalen växte fram som ett direkt resultat av de medvetna arbetarnas erfarenheter under epoken av imperialistiskt krig och revolutioner efter Första världskriget, framför allt oktoberrevolutionen. Detta bestämde den ryska bolsjevismens ledande roll inom den Tredje internationalen, och därför även det inflytande som partiets interna strider fick för de andra nationella sektionernas utveckling. Ändå är det helt felaktigt att betrakta utvecklingen inom Komintern under de senaste tio åren som bara en avspeglning av den fraktionella kampen inom det Ryska Kommunistpartiet. Det var orsaker som var djupt rotade i själva den internationella arbetarrörelsens utveckling som drog Kominterns unga sektioner till den stalinistiska byråkratin.

De första åren efter första världskriget var år av allmän förväntan på att störtandet av det borgerliga styret var nära förestående, i synnerhet i Europa. Men då den interna krisen inom det sovjetiska partiet bröt ut hade de flesta av de europeiska sektionerna lidit sina första nederlag och förhoppningarna grusats. Det mest deprimerande var den tyska arbetarklassens impotenta reträtt i oktober 1923. En ny politisk inriktning blev nödvändig för flertalet av de kommunistiska partierna. När den sovjetiska byråkratin, i det att den utnyttjade de ryska arbetarnas besvikelse över den uppskjutna europeiska revolutionen, drev igenom den

---

² ”Vänster”-byråkratin i de brittiska fackföreningarna gick samman med representanter för Sovjetunionen för att bilda den Anglo-ryska förenade fackföreningskommittén i maj 1925. För britten var detta ett billigt sätt att uppvisa en ”progressiv” framtoning och skydda sig mot kritik från vänstern, något som var mycket användbart då, strax innan den brittiska generalstrejken bröt ut 1926. Kommittén bröt samman när de brittiska medlemmarna gick ur 1927, då de inte längre behövde ett vänsteralibi.

nationellt-reformistiska teorin om socialismen i ett land, drog de unga byråkratierna i andra sektioner en lättnads suck. Det nya perspektivet erbjöd dem en väg till socialismen som var fristående från den internationella revolutionens process. På så sätt sammanföll den reaktionära vågen i Sovjetunionen med reaktionen i de kapitalistiska länderna och skapade förutsättningar för att den centristiska byråkratin skulle kunna genomföra en framgångsrik administrativ repression mot Vänsteroppositionen.

Men under de officiella partiernas fortsatta utveckling högerut, råkade de i konflikt med Kuomintang, de verkliga byråkraterna inom fackföreningarna och socialdemokratin, på samma sätt som stalinisterna råkade i konflikt med kulakerna. Den nya zick-zack-kursen mot en ultravänsteristisk politik som följde ledde till en splittring av den officiella Kominternmajoriteten i en styrande center och den högeroppositionella flygeln.³

På så vis har det under de tre senaste åren varit möjligt att se tre huvudgrupper inom det kommunistiska lägret: den marxistiska flygeln (bolsjevik-leninister); den centristiska fraktionen (stalinister); och slutligen den höger- eller snarare högercentristiska flygeln (Brandler-anhängare) som direkt leder till reformism. Den politiska utvecklingen i nästan alla länder har undantagslöst bekräftat och bekräftar dagligen i det verkliga livet det riktiga i denna klassificering.

Det var och fortsätter att vara kännetecknande för centrismen att den går hand i hand med högern eftersom den strömningen ligger principiellt närmast, men att aldrig bilda ett block med bolsjevik-leninisterna mot högern. Högerflygeln utmärks i internationell skala på samma sätt som alla former av opportunistisk oerhörda skillnader och motsättningar inom de nationella grupperna, samtidigt som det som förenar dem är en fiendlighet mot bolsjevik-leninisterna.

I Sovjetunionen håller Högeroppositionen, under diktaturens villkor och utan legala oppositionella partier, oundvikligen på att bli ett instrument, genom vilket klasskrafter som är fiendligt inställda till arbetarklassen utövar påtryckningar. Detta som är det farligaste med Högeroppositionen. Å andra sidan paralyserar medvetandet om denna fara de ledare inom Högeroppositionen som binds upp vid partiet genom sitt förflutna.

I de kapitalistiska länderna, där alla sorters reformism till höger om Kommunistpartierna kan operera, har högerflygeln inget utrymme för handlingar. I den mån som Högeroppositionen har massorganisationer, leder den dem direkt eller indirekt till socialdemokratin (Tjeckoslovakien, Sverige⁴), med undantag av de revolutionära individer och grupper som finner sin väg till bolsjevik-leninisterna (Tjeckoslovakien, Polen). De Brandler-anhängare som på sina håll förblivit oberoende (Tyskland, USA) sätter sina förhoppningar till att förr eller senare uppmanas att komma tillbaka och få förlåtelse av den stalinistiska byråkratin. Med detta perspektiv har i sann stalinistisk anda en förtalskampanj satts igång mot Vänsteroppositionen.

Vänsteroppositionens grundläggande principer

Den Internationella Vänsteroppositionen står på Kominterns fyra första kongressers grund. Detta innebär inte att den böjer sig inför varje bokstav i kongressbesluten. Många av besluten har en rent konjunkturrell karaktär och har motsagts av efterföljande händelser. Men alla de

---

³ Högeroppositionen i Sovjetunionen leddes av Bucharin, Rykov och Tomskij. I Tyskland leddes en liknande strömning av Brandler och Thalheimer. I USA av Lovestone.

⁴ Det på 1930-talet i Sverige verksamma Socialistiska Partiet hade internationella kontakter med bl a London-byrån, till vilken många av de socialistiska eller kommunistiska partier som stod utanför Tredje Internationals och socialdemokratin anslutit sig. Många av London-byråns partier hade klara sympatier med Högeroppositionen i Sovjetunionen. /ö.a./

grundläggande principerna (i förhållandet till imperialismen och den borgerliga staten, till demokrati och reformism; upprorets problem; proletariats diktatur; i inställningen till bönderna och de förtryckta nationerna; arbetarråden; arbetet i fackföreningarna; parlamentarismen; enhetsfrontens politik) har än i denna dag förblivit det mest utvecklade uttrycket för den proletära strategin i den kapitalistiska krisens epok.

Vänsteroppositionen förkastar de revisionistiska beslut som fattades vid Kominterns femte och sjätte världskongress och anser det nödvändigt att radikalt omskriva Kominterns program, vars marxistiska kärna förvanskats av centristerna.

I överensstämmelse med andan och innebörden i besluten på de fyra första världskongresserna, och i fullföljandet av dessa beslut, ställer sig Vänsteroppositionen bakom följande principer, utvecklar dem teoretiskt och tillämpar dem i praktiken:

1. *Arbetarpartiet* skall alltid och under alla villkor vara *självständigt*. Därför fördömer vi: politiken gentemot Kuomintang 1924-28; den Anglo-ryska kommitténs politik; den stalinistiska teorin om partier grundade på två klasser (arbetare och bönder)⁵ och hela den praktik som grundats på denna teori; Amsterdam-kongressens politik, genom vilken de kommunistiska partierna gick ner sig i det pacifistiska träsket.
2. Erkännandet av den internationella och därmed *permanent* karaktären av den proletära revolutionen. Avvisandet av teorin om socialismen i ett land och den nationella bolsjevistiska politiken i Tyskland som kompletterar den (den "nationella befrielsens" plattform).⁶
3. Erkännandet av att *sovjetstaten är en arbetarstat*, trots att den byråkratiska regimen alltmer urartar. Varje arbetares ovillkorliga plikt är att försvara sovjetstaten gentemot imperialism så väl som inre kontrarevolution.
4. Fördömandet av den stalinistiska fraktionens ekonomiska politik både i det *ekonomiskt opportunistiska* stadiet 1923 till 1928 (kampen mot "superindustrialiseringen" där allt satsades på kulakerna) och i det *ekonomiskt äventyrliga* stadiet 1928 till 1932 (ett alltför hastigt tempo i industrialiseringen, 100 procents kollektivisering, administrativ likvidering av kulakerna som klass). Fördömandet av den kriminella byråkratiska legenden om att "sovjetstaten redan inträtt i det socialistiska stadiet". Erkännandet av det nödvändiga i att återvända till den realistiska ekonomiska politiken under Lenins tid.
5. Erkännandet av nödvändigheten av att kommunisterna arbetar systematiskt i arbetarnas massorganisationer, främst i de reformistiska fackföreningarna. Fördömandet av de Röda fackföreningsorganisationernas teori och praktik i Tyskland [RGO] och liknade organisationer i andra länder.
6. Fördömandet av formeln "proletariatets och böndernas demokratiska diktatur" som en separat form av makt, åtskild från *proletariatets diktatur*, som vinner böndernas och de förtryckta massornas stöd över allt. Avvisandet av den anti-marxistiska teorin om den demokratiska diktaturens fredliga "överväxande" till den socialistiska.
7. Erkännandet av nödvändigheten av att genom *övergångsparoller*, som svarar mot en konkret situation i ett land, sätta massorna i rörelse, och i synnerhet genom *demokratiska*

---

⁵ De på två klasser grundade "arbetar- och bondepartierna" var en formel som användes av stalinisterna på 1920-talet för att rättfärdiga stödet till Kuomintang och andra borgerliga partier i Asien. Trotskijs kritik finns i *The Third International After Lenin* [på svenska: Tredje internationals efter Lenin – Red] och *Problems of the Chinese Revolution*.

⁶ De tyska stalinisterna utvecklade en agitation för "en nationell befrielse" av Tyskland för att kunna tävla med nazisterna som de främsta förespråkarna för tysk nationalism i motsättning till det förtryckande Versailles-fördraget som slöts efter Första världskriget. Det var bara nazisterna som tjänade på denna tävlan.

paroller, så länge som det handlar om en kamp mot feodala förhållanden, nationellt förtryck, eller olika former av öppen imperialistisk diktatur (fascism, bonapartism, etc).

8. Erkännandet av nödvändigheten av en utvecklad *enhetsfrontspolitik* i förhållande till arbetarklassens fackliga och politiska massorganisationer, inklusive socialdemokratin som parti. Avvisandet av den ultimativa parollen att detta ”bara skall ske underifrån”. Detta leder i praktiken till att man avvisar enhetsfronten – och i sin förlängning att man inte kommer att bygga upp arbetarråd. Avvisandet av den opportunistiska tillämpningen av enhetsfrontpolitiken som i fallet med den anglo-ryska kommittén (ett block med ledarna utan deltagande av arbetarmassorna och som riktades mot massorna). Fördömandet av den nuvarande centralkommittén i det Tyska Kommunistpartiets politik, som kombinerar den ultimativa parollen om ”enhetsfront underifrån” med den opportunistiska praktiken och parlamentariska överenskommelser med ledarna för socialdemokratin.

9. Förkastandet av teorin om *socialfascismen* och hela den praktik som knutits upp kring den och som gagnat fascismen å ena sidan och socialdemokratin å den andra.

10. Särskiljandet av *tre strömningar* inom det kommunistiska lägret: marxisterna, centristerna och högern. Erkännandet av det aldrig är tillåtet att ingå en politisk allians med högern mot centrismen. Stöd till centrismen gentemot klassfienden. Oförsonlig och systematisk kamp mot centrismen och dess zick-zack-politik.⁷

11. Erkännandet av *partidemokratin*, inte bara i ord utan också i handling. Skoningslöst fördömande av den stalinistiska plebiscitära regimen (usurpatorerna⁸ vid makten, som tystar ner partiets tänkande och vilja, det avsiktliga undertryckandet av partiinformationen etc).

De grundläggande principer som radats upp ovan är av avgörande betydelse för arbetarklassens strategi i den nuvarande perioden. De innebär att Vänsteroppositionen står i oförsonlig motsättning till den stalinistiska fraktion som för närvarande dominerar Sovjetunionen och den Kommunistiska internationalen. Ett erkännande av dessa principer, på grundval av besluten på Kominterns fyra första kongresser, är ett ofrånkomligt villkor för att enskilda organisationer, grupper och individer skall kunna ansluta sig till den Internationella Vänsteroppositionen.

Fraktion och inte parti

Den Internationella Vänsteroppositionen betraktar sig som en fraktion inom Komintern och dess separata nationella sektioner som fraktioner av de nationella kommunistiska partierna. Detta innebär att Vänsteroppositionen inte ser det organisatoriska styret som skapats av den stalinistiska byråkratin som slutgiltigt. Tvärtom är dess målsättning att slita den bolsjevikiska fanan ur händerna på den byråkrati som tillskansat sig makten och få den Kommunistiska internationalen att återvända till Marx och Lenins principer. Att denna politik är den enda riktiga under de givna villkoren bevisas av både teoretiska analyser och historiska erfarenheter.

Även om de speciella villkoren för den ryska utvecklingen hade lett bolsjevismen till en slutgiltig brytning med mensjevismen så tidigt som 1912, stannade bolsjevikpartiet kvar i den

---

⁷ När Trotskij och Vänsteroppositionen 1933 beslutade att ge upp ansträngningarna att reformera Komintern och arbeta på att bygga upp en ny International, var denna punkt 10 den enda som de ansåg vara nödvändigt att förändra. Orsaken var Kominterns vägran att dra lärdomarna av fascismens seger i Tyskland. Punkt 10 ändrades till: ”Kampen för att omgruppera de revolutionära krafterna inom världens arbetarklass under den internationella kommunistens fana. Erkännandet av nödvändigheten av att skapa en ny genuin Kommunistisk International som förmår tillämpa de ovannämnda principerna.”

⁸ Usurpator är den som tillskansar sig makten och missbrukar den. /ö.a./

Andra internationalesen till slutet av 1914. Världskrigets lärdomar var nödvändiga för att resa frågan om en ny International; Oktoberrevolutionen var en nödvändig förutsättning för att utropa den nya Internationalen.

Den historiska katastrof som sovjetstatens sammanbrott skulle innebära, skulle naturligtvis dra med sig den Tredje internationalen i fallet. På liknande sätt skulle fascismens seger i Tyskland och krossandet av den tyska arbetarklassen knappast göra det möjligt för Komintern att överleva följderna av dess katastrofala politik. Men vem i det revolutionära lägret vågar i dag säga att inte sovjetmaktens sammanbrott eller fascismens seger går att undvika eller förhindra? Absolut inte Vänsteroppositionen. Tvärtom är dess politiska inriktning att försvara Sovjetunionen mot Thermidors faror, som genom centrismen närmat sig, och att hjälpa den tyska arbetarklassen att inte bara besegra fascismen utan också att erövra makten. Fast förankrad i Oktoberrevolutionens och den Tredje internationalens traditioner, förkastar Vänsteroppositionen idén om parallella kommunistiska partier.

Hela ansvaret för kommunismens splittring ligger hos den stalinistiska byråkratin. Bolsjevik-leninisterna är beredda att omedelbart återvända till Kominterns led och iakttä strikt disciplin i handling, och samtidigt föra en oförsonlig kamp mot byråkratisk centrism inom partidemokratins ramar. I dag kan vår trohet mot den Kommunistiska internationalen, mot bakgrund av den rådande splittringen, inte uttryckas genom organisatorisk självbegränsning, genom vägran att ta självständiga politiska initiativ och ingripande i massarbetet. Den måste komma till uttryck genom att vår politik förs ut. Vänsteroppositionen sluter inte upp bakom den stalinistiska byråkratin, tiger inte still om dess misstag och förbrytelser. Tvärtom utsätter vi den för oförsonlig kritik. Men syftet med denna kritik är inte att bygga upp partier i konkurrens med de existerande kommunistiska partierna, utan att vinna över den proletära kärnan inom de officiella partierna och på så sätt på nytt bygga upp partier på marxismens grund.

Denna fråga ställs klarare och skarpare i Sovjetunionen än någon annanstans. Inriktningen att bygga upp ett *annat parti* där skulle innebära en politik som leder till väpnat uppror och en ny revolution. Den politiska innebörden i en *fraktion* är att styra in på en kurs mot reformering av partiet och arbetarstaten. Trots alla rykten från den stalinistiska byråkratin och dess beundrare, håller oppositionen uteslutande och fullt ut fast vid ett reformperspektiv.

Vårt förhållande till den Kommunistiska internationalen bestäms genom namnet på vår fraktion: Vänsteroppositionen. Våra idéer och metoders innebörd framgår med önskvärd tydlighet av namnet *Bolsjevik-Leninister*. Varje sektion måste utmärkas av båda dessa komplementerande drag.

Rensa upp i Vänsteroppositionens led – Den internationella konferensens sammansättning

Vänsteroppositionen kan bara växa och stärkas genom att rensa bort tillfälliga och främmande element ur sina led.

Det revolutionära uppsvinget efter kriget innebar inte bara att den unga generationen arbetare vanns. Dessutom återupplivades en hel del sekteristiska grupper som sökte sig ut på anarkismens, syndikalismens och den rena propagandismens vägar. Många av dem hoppades att de skulle hitta en tummelplats för sina förvirrade idéer i den Kommunistiska internationalen. Småborgerliga bohemiska element, utkastade ur sina gamla hjulspår av kriget och upproren efter kriget, flockades under kommunismens baner. En del av denna brokiga armé av kämpar upplöstes i den kommunistiska rörelsen och blev en del av dess apparat; tjuvskyttar blir oftast de bästa gendarmerna... De missnöjda drevs å andra sidan antingen bort från politiken eller

försökte efter hand att närma sig oppositionen. Sådana element är beredda att i ord acceptera de mest fullödiga principer, på villkor att de inte hindras från att förbli goda borgare (Paz & Co.), och att de inte tvingades följa disciplinen i tanke och handling (Souvarine), eller att de inte tvingas att överge sina syndikalistiska och andra förhandsinställningar (Rosmer).

För att genomföra uppgiften att samla sina led i nationell och internationell skala, var Vänsteroppositionen tvungen att utgå ifrån de olika grupper som redan existerade. Men redan från början stod det klart för Vänsteroppositionens fasta kärna att en mekanisk kombination av skiljda grupper som räknar sig till Vänsteroppositionen bara är möjlig som utgångspunkt, och att den nödvändiga sovringen, på grundval av teoretiskt och politiskt arbete liksom intern kritik, måste genomföras senare. Faktum är att de senaste fyra åren för den Internationella Vänsteroppositionen inte bara varit en tid av klagörande och teoretisk vidareutveckling vad gäller de enskilda länderna, utan också när det gällt att rensa ut främmande, sekteristiska och adventuristiska bohemiska element, som saknat en principiell inställning, som inte varit saken hängivna på ett seriöst sätt, som saknat band till massorna, utan sinne för ansvar och disciplin, och därför allt mer intresserat lyssnat till karriärismens röst (Landau, Mill, Graef, Well och andra).

Principen om partidemokrati är på intet vis identisk med principen om öppna dörrar. Vänsteroppositionen har aldrig ställt krav på stalinisterna att de skulle omvandla sitt parti till en mekanisk summa av fraktioner, grupper, sekter och individer. Vi anklagar den centristiska byråkratin för att den genomfört en i grunden felaktig politik, som i varje del fört dem i motsättning till arbetarklassens kärna och till att försöka finna en väg ut ur denna motsättning genom att strypa partidemokratin. Mellan byråkratins organisatoriska politik och dess "allmänna linje" finns det ett oupplösligt band. I motsats till stalinismen, är Vänsteroppositionen bäraren av den marxistiska teorin och leninismens strategiska landvinningar inom världens arbetarrörelse.

När det handlar om principiella metoder har den Internationella Oppositionen aldrig brutit med någon grupp eller någon individuell kamrat utan att först ha använt sig av alla metoder för ideologisk övertalning. Just därför visar arbetet med att välja ut kadern att det har en organisk och permanent karaktär. Genom att noggrant kontrollera var och ens uppträdande kan Vänsteroppositionen konsekvent genomföra en utrensning av främmande element ur sina led, eftersom erfarenheten visat att det bara är på detta sätt den kan öka och skola sin proletära kader. Den internationella konferensen kan bara ta sin utgångspunkt i det arbete som redan är gjort, och fördjupa och konsolidera resultatet av detta arbete.

Förslaget om att sammankalla en konferens med varenda grupp som räknar sig till Vänsteroppositionen (Landaus och Rosmers grupper, Mahnruf, Spartakos, Weisbords grupp etc) utgör ett försök att ta ett steg tillbaka och visar på en fullständig avsaknad av förståelse för en revolutionär organisations villkor och utvecklingslagar och metoden för väljandet och skolningen av dess kader. Förkonferensen inte bara avvisar utan fördömer även en sådan inställning såsom varande i fullständig motsättning till marxismens organisatoriska politik.

Om partidemokrati

Vänsteroppositionens sektioner, som kommer ur små propagandagrupper, håller steg för steg på att omvandlas till arbetarorganisationer. Denna omvandling ställer frågan om partidemokrati i första rummet. Fasta organisatoriska förhållanden måste slutgiltigt ersätta ett förhållande där ett fåtal kamrater med nära band till varandra förstår varandras mest informella antydningar och fattar alla beslut på ett likgiltigt sätt.

Partidemokratins grundvalar är en regelbunden och fullständig information, tillgänglig för alla medlemmar i organisationen och som tar upp alla de viktiga frågorna i deras liv och kamp. Disciplin kan bara skapas genom att alla medlemmar medvetet förstår organisationens politik och har förtroende för dess ledning. Ett sådant förtroende kan bara vinnas gradvis, under den gemensamma kampen och genom ömsesidig påverkan. Den järnhårda disciplin som krävs kan inte uppnås blott och bart genom order. Den revolutionära organisationen fungerar inte utan att de odisciplinerade oroselementen bestraffas; men sådana disciplinära åtgärder kan bara tillämpas i sista hand och dessutom under förutsättning att den allmänna opinionen som en majoritet av organisationen ger sitt helhjärtade stöd.

De vanligt förekommande praktiska invändningarna, som grundas på ”att det tar för mycket tid” att använda sig av demokratiska metoder, utgör en kortsiktig opportunistisk. Skolningen och stärkandet av organisationen är en mycket viktig uppgift. Varken tid eller ansträngningar kan sparas för att uppnå detta. Dessutom ökar slutligen inte partidemokratins, som den enda möjliga garanten mot konflikter utan principiell grund och omotiverade splittringar, hela utvecklingskostnaden utan minskar den. Det är bara genom en ständig och samvetsgrann uppslutning bakom demokratin som ledningen på eget ansvar kan fatta beslut om viktiga åtgärder i verkliga nödsituationer utan att framkalla oordning eller missnöje.

Förkonferensen uppmanar sekretariatet att tillämpa principen om partidemokrati till innehåll såväl som till form, inom varje sektion såväl som i det ömsesidiga förhållandet mellan sekretariatet och sektionerna, i synnerhet i förberedelserna inför den internationella konferensen.

Översättning: *Lars Kaage* (redigerad av Martin F)

Först publicerad i *Fjärde Internationalen* 4/88